

funni viimats palvetund lauluga jäleõpe tati. Hiljemine westeri magusat jutu, wõeti nature lehafatasust, mis peale kirkkuõpeiceja koju sõitis, aga naabrid veel õhtuni sinna jäävad.

Jututatad wedasid mehi kaa sinna, et nüüd aeg ikka ligemate jõuda, kus iga fogukond uue Seaduse täitmiseks endale fogukonna wanemat ja teisi ammetnikusi pidada valitema, ja fuda niisugused walitemised jalule saawad minema. Möiststand ütles: „Ma sardan’ et mitte tänatu esimesel walitemisel, waid kaa veel mõnel nende järgmistes palju sasisi lugusid saawad ette tulema, enne kui rahwas kahju läbi targemaks lähavad. Mõned peremehed joodavad juba nüüd förtfides wiina ja õlut teiste külameestele, et sealäbi sõbru meelitassivid, kes walitemise pääwal nende nimesi keele peale töstastivid.“ Mihkel kostis: „Kahju oleks, kui suur kari nende wõrku lähäfs ja ülemat asja äraannustaks, fuda ammetile walitetud meestel meelee aru ja õiglane süda üksnes kaalu peale tohivad töusta. Viina suurtäie eest ostetut laup ei ole enam kui selle hinna wäärt, misga teda osteti, nõnda kui need, kes sedavõisi ammetisse püüavad tungida, muud ei tahab, kui ammeti nime kõrgust. Kui meie rahwas juba igal pool mõtlejad olestivid, siis wõiksite julgest loota, et igas fogukonnas niisugused mehed ammetnitsufs seataesse, kes seda wäärt on; aga kus suurem hulk lamba karja viisi pulga üle hüpab, kui esimene eel oli hüpapanud, ja tähelpanemata jätabad, et ksep juba ammugi eest oli wõdetud, mis üle esimene lammast oli hüpapanud: neist ei wõi filmilisi walitejaid ial saada.“

Ehk füll tähelpanemise wäärt jutustus möistlikul meestel palju pikemale ulatas, siiski ei luba meil ruum sellest siin laiemalt rääkida; waid peame sel puhul lõpetama, funni edespidi ehk kuulda saame, kuda ***i walla rahwas oma ammetnifud olid walitenud.

Talve fuu lõpul läks Warekse talust kihelkonna postitaskus üfs firi teele, mis pealekirjutust mööda otsekohe Peeterburi pidi minema Semenow'i gaardi wää soldati Hans Virgu fätte. Kirjas ei seisnud midagi wähemat, kui et noort sõameest jõulu pühiks Wareksse ja Ülewainule wõõrsile paluti, ja oli palumine mölemate talude rahwa nimel firjutatud. Hans oli minewal jõulul, fuda üleval fuulime, kodusfäärimist warajeks arwanud ja sellepäras tulemata jää nud, aga nüüd wõis nahk haava armide peale juba nii findlafts kaswanud olla, et werejoosmist enam karta ei olnud. Wana peremees Mihkel palus iseäranis veel, et Hans kui ial wõimalik oma tulemist enne teada annaks, milal ta arwab neile jõuda, kus ta sulase hobusega teele waasta läkitaks ja sedavõisi teekäiki nature fergitaks. — Else süda elas sest pääwast, kus firi teele läinud, alatiise kartuse ja lootuse wahel, kas oma tahtmisist täis norrimees nende palumist saab waastawötma, ehk ei? Oleks tal wõimalik olnud sel pääwal hiire kombel Hansu tuppa salamahti pugeda, kui postipealt toodud firi tema fätte annti, siis oleks Else kahilased mõtted ühekorraga ärasulanud. Aga nüüd pidi waene piiga jõuluni dotama, ja tema unenäudki oliwad nii õelad, et nemad pisemat kuu lootuse kosutuseks ei kudunud. Sagedast kuuldkesse jutu,